

saa snart Staten hører op med at give alle disse Tilskud, skulle Landmændene nok selv tage den Sag i deres Haand og nok selv finde de Folk, de behøve, baade til at holde Foredrag og til at være Dommere. Og vi Landmænd vilde lette os vor egen Stilling i det politiske Liv overfor de andre Erhverv ganske betydeligt, dersom vi sagde: I Himlens Navn, lad os være fri for alle disse Tilskud, der blive kastede os i Øjnene, vi behøve dem ikke, vi kunne klare os selv. Det er en Henstilling til den højtærede Regering, til det høje Folketing og til den forhaabentlige Kommission, som skal hjælpe Regeringen og Finansudvalget med at blive af med nogle af de Bevillinger, som hidtil have staaet paa Finansloven. Jeg tror oprigtig talt, at det vilde være til Gavn.

Endnu er der en Henstilling, som jeg gerne vilde gøre. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvad den Konsulent, som jeg tror kaldes Landbrugets Konsulent — jeg ved ikke bestemt, hvad han kaldes, han har nylig været ret stærkt fremme i offentlig Diskussion i Anledning af Østasiatisk Kompagni — egentlig bruges til. Jeg ved ikke, om den højtærede Landbrugsminister har nogen overordentlig stor Fordel af at have en Konsulent af den Slags. Nu har jeg i mange Aar været Medlem af Rigsdagen, men jeg har aldrig oplevet eller set noget Spor af, at Ministeriet havde nogen stor Nytte af denne Konsulent. Jeg har mødt ham paa min Vej i det offentlige Liv, og der har han generet mig temmelig betydeligt; det var ved Esbjerg Havn — der var han efter min Mening ikke fiffig. Men, som sagt, jeg tillader mig at henstille til det høje Ting at tage disse Spørgsmaal under velvillig Overvejelse, og jeg anbefaler alle Konsulenterne til det høje Ministeriums Velvillie.

Valdemar Olsen: Jeg har gentagne Gange haft Lejlighed til her at fremdrage den utrolige Karrighed, som Statsbanerne udvise. Jeg fremdrog saaledes for et Par Aar siden en Sag, der nu har faaet sin foreløbige Afslutning, og som afgiver et godt Eksempel i saa Henseende. Nykøbing Station ligger lige for Byens største og kønneste Gade, Jernbanegade. Paa dens Frontspids er der indrettet Plads til et Ur, saaledes som Tilfældet ogsaa er i de fleste andre Købstæder. Men der gik mange Aar hen, uden at der kom noget Ur. Man slog nogle Brædder for Hullet, det var betydelig billigere. Det hjalp slet ikke, at jeg omtalte Sagen, det var i Ok-

tober 1906, for først i Sommeren 1908 kom der endelig et Ur. Det var formodentlig ved et lykkeligt Tilfælde, at den daværende Trafikminister kom til Nykøbing og maatte indrømme, at det saa forfærdelig ud med denne Frontspids uden Ur. Og saa har han formodentlig slaaet i Bordet og sagt, at nu skulde der komme et Ur, og saa kom det. Jeg bringer den nuværende Justitsminister min bedste Tak herfor. Men i Nykøbing blev man meget forbavset over, at man kun kunde se, hvad Klokkeren var om Dagen. Medens Stationsurene ellers ere indrettede med Lysskiver, havde dette ikke nogen saadan, og Uret kunde altsaa kun gøre Nytte den halve Tid af Døgnet. Jeg antager, at den højtærede Minister er uskyldig deri. Han har formodentlig givet sin Ordre til, at der skulde anbringes et Ur, men Statsbaneledelsen har saament, at den burde slippe saa billigt derfra som muligt. Nu ved jeg vel, at det er Skik og Brug fra Lovgivningsmagtens Side overfor større Bevillinger at udstrække disse over flere Finansaar. Jeg ved ogsaa, at forsigtige Spillere nøjes med at spille om Halvdelen ad Gangen, og Forsigtighed kan man jo ikke bebrejde nogen. Hvis det er Tilfældet her, at man mener, at denne Udgift er saa stor, at den ikke kan afholdes i eet Finansaar, men hellere maa strækkes ud over flere Finansaar, saa have vi i alle Tilfælde Udsigt til at faa den anden Halvdel af Uret i det kommende Finansaar. Jeg vil meget anbefale den nuværende højtærede Trafikminister, at denne anden Halvdel nu bliver ført igennem i det Finanslovsforslag, der nu ligger paa Tingets Bord. Det vil jo lyde kønt, naar man kan sige, at dette Værk er paabegyndt i den højtærede forhenværende Trafikministers Tid og fuldført i den nuværende Trafikministers Tid. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til, at dette Ur skal være ringere end dem, man ellers har paa Jernbanestationerne.

Vi skulle jo spare, siger man. Venstres første Finansminister, Christopher Hage, indledede sin Ministervirksomhed med en stor Tale om at spare. Og Finansministeren i det andet Venstreministerium, Vilhelm Lassen, talte hele sin Ministertid om det samme Emne, og den højtærede Konseilspræsident begyndte og afsluttede sin Virksomhed som Finansminister med det Raad: Lad os endelig spare. Og den nuværende højtærede Finansminister tiltraadte ganske dette Raad. Det kan derfor vel betegnes som en Tradition, at enhver Finansminister, i alt Fald i Venstre-